

גליון מס' 253

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"א ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.

חג הסוכות ושמחת תורה תשפ"ז

פְּנִינִים מִשְׁלַחַן מַלְכִּים

הבית שנמכר עבור האתרוג!

**אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד עִם נוֹשַׁע בֶּה" -
הַכֹּל שֶׁלָּכֶם!**

מֶה נִזְרָא הִיָּה הַמַּחֲזָה בְּהִיכַל הַקֹּדֶשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל מִיר בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה וְתִרְצִיד. מֵאֵת
בַּחוּרֵי הַיְּשִׁיבָה רָקְדוּ בְּהִתְלַהֲבוּת עַד כְּלוֹת
הַכּוֹחוֹת לִכְבוֹדָהּ שֶׁל תּוֹרָה, וּכְשֶׁהִיָּעָה לְמֻצּוֹי
הַכּוֹחוֹת וְעָמְדוּ לְהַכְנִיס אֶת סִפְרֵי הַתּוֹרָה
לְהִיכַל, עָלָה הַמְּשֻׁגָּיִים הַנֶּעְרָץ, הַמֵּאֲזֵן רַבִּי
יִרְחֵם הֶלְוִי זצ"ל, לְבִימָה, נָשָׂא כַּפּוֹי לְמִרּוֹם
וְשָׂר בְּדִבְקוֹת אֶת מִלּוֹת הַפִּסּוֹק: 'אֲשֶׁר־יֵרָאֵל
מִי כְמוֹד עִם נוֹשֵׁעַ בֶּה" וְכָל
הַתְּלַמִּידִים שָׂרִים לַעֲמָתוֹ. וְאֵז נָשָׂא יָדָיו,
וְדַמְמָה הַשְׁתַּרְרָה. פָּתַח הַמְּשֻׁגָּיִים וְאָמַר:
'אֲשֶׁר־יֵרָאֵל מִי כְמוֹד עִם נוֹשֵׁעַ בֶּה" פָּרַשׁ
רַש"י, מָה לִּי לִפְרֹט לָכֶם כָּל הַבְּרָכוֹת! כָּלְלוּ
שֶׁל דָּבָר: הַכֹּל שֶׁלָּכֶם! מָה הַפְּרוּשׁ הַכֹּל
שֶׁלָּכֶם? מִשָּׁל לָמָּה הַדָּבָר דּוֹמָה, אָדָם מְקַבֵּל
פּוֹעֵל לַעֲבוֹדָה וְקוֹצֵב לוֹ תְּנָאִי מַחֲיָה וְדִיּוֹר.
מוֹבָן שֶׁאֵלּוֹ תְּנָאִים מִגְּבָלִים, מְגוּרֵי פּוֹעֲלִים
וּמֵזֶן בְּמִשׁוּרָה. אָבֵל כְּשֶׁאָדָם נוֹשֵׂא אִשָּׁה
וּמִבְטִיחַ לָהּ שְׂאָר וּכְסוּת, מַחֲיָה וְדִיּוֹר, הֵן
עֲקָרַת הַבֵּית הַיָּא, 'עֲמוּ וּלְחַלְקוּ', מִפְּתוֹ
תֵּאֱכַל וּבִמְעוֹנוֹ תִּדְר. כָּלְלוּ שֶׁל דָּבָר: הַכֹּל
שֶׁלָּה! נָשָׂא הַמְּשֻׁגָּיִים יָדָיו לַשָּׁמַיִם וּפְרָץ
בְּשִׁירַת "אֲשֶׁר־יֵרָאֵל", וּמֵאֵת פִּיּוֹת עָנּוּ
לְמַרְגְּלוֹתָיו. וְשׁוּב נָשָׂא יָדָיו, וְהִסָּה הַשִּׁלָּף.
פָּתַח וְאָמַר: "אֲשֶׁר־יֵרָאֵל!" מִשָּׁה רַבֵּנוּ
בִּקֵּשׁ שֶׁהַבּוֹרָא לֹא יִשְׂרָה אֶת שְׂכִינָתוֹ עַל
אֲמוֹת הָעוֹלָם. וְכִי צָרוֹת עֵין הִיָּתָה כֵּאֲוִי? לֹא
וְלֹא! הָאֵם כְּשֶׁאִשָּׁה אֵינָה רוֹצֶה שֶׁבַעֲלָה יָבִיא
צָרָה לְבֵיתָהּ, כְּלוּם צָרוֹת עֵין יֵשׁ כֵּאֲוִי! מוֹבָן
שֶׁלֹּא, קִשְׁר נִפְשִׁי יֵשׁ כֵּאֲוִי שֶׁאֵינוֹ נִתֵּן לְפִיּוֹר
וּלְחִלְקָה. זֶהוּ שֶׁאָמַר אֲבָרְהָם אֲבִינוֹ לִפְנֵי
הַקֶּב"ה: רַבּוֹן הָעוֹלָמִים, אִם יָבוֹא אַחֵר
וַיִּסְגֵּל מִצְוֹת יוֹתֵר מִמֶּנִּי, תִּדְחָה בְּרִיתִי מִפְּנֵי
בְּרִיתוֹ? אָמַר לוֹ הַקֶּב"ה: אֵל תִּירָא אֲבָרָם,
'אֲנִי מִגֵּן לָךְ. זֶהוּ בִּאּוֹר הַעֲנֵן, מִנְּחַל עֲבוֹדָה
שֶׁמִּצָּא פּוֹעֵל מִיָּמָן יוֹתֵר, יִבְכֶּה אוֹתוֹ עַל פְּנֵי
קוֹדֶמּוֹ. אָבֵל מִשְׁנֵאֵה אָדָם אִשָּׁה, יִמְרָנָה בַּחֵר
בְּבֵת זִוְגוֹ, שׁוּב לֹא תַחֲלִיפֶנָּה וְלֹא יִמְרָנָה. גַּם
אִם תַּחֲלִיכָה לֹא נִהְיָה זָפָאִים, גַּם אִם לֹא
נִהְיָה כְּדָאִים וְהַגְנִיִּים, עִם ה' אֲנִי וְהוּא
אֶלְקֵינוּ 'אֲשֶׁר־יֵרָאֵל מִי כְמוֹד עִם נוֹשֵׁעַ
בֶּה" וְהַשְׁרִיָּה הַתְּחַדְּשָׁה בְּכָל תַּקּוֹף וְעֵז.
[הַאֲמַנְתִּי וְאִדְבַּרְהָ]

על התעלות מכללה של ותור על חיים חמריים למען מצוה, יכולים
אנו ללמוד מהספור דלהלן: רבי אברהם אחי הגר"א מוילנא זצ"ל,
היה מפרסם בגאונותיו ובצדקותו. הוא ורעייתו הרבנית הצדקנית
התגוררו בעירה אחת הרחק מוילנא. רבי אברהם היה נוסע לעתים
קרובות אל אחיו הגדול בוילנא, ומבלה במחצתו שעות ארוכות,
כשהוא נהנה מאורו הגדול בוילנא ולומד מהנהגותיו הקדושות.
בתנאי הימים ההם, היתה כל נסיעה כזו כרוכה בקשיים ובטלטולי
דרכים. אבל כל אלה לא מנעו את רבי אברהם מלבוא לוילנא כל אימת
שהרגיש צורך להמצא במחצת אחיו. אחד ממקורביו הציג פעם בפניו
שאלה: "הנה אתם באים לוילנא לעתים כה קרובות, והדבר עולה
לכם בטורח לא מועט, האם לא היה פדאי שתעתיקו את מקום
מגורכם לוילנא או לכל הפחות למקום קרוב אליה?" השיב לו רבי
אברהם ברב תמימותו: "מצדי, אכן הייתי צריך לעבר, אולם אני
נמנע מלעשות זאת בגלל הרבנית הצדקנית שלי. וכל זה משום מעשה
שהיה". פתח רבי אברהם וספר: "לפני כמה שנים, בהתקרב חג
הסוכות, התברר שקים מחסור באתרוגים מהדרים. אנכי ורעיית
הרבנית טרחנו הרבה בחפושים אחרי אתרוג ראוי לשמו, והעלינו
חרס בידינו. יום אחד מצאה הרבנית אצל אחד הסוחרים אתרוג מיחד
במינו ומהדר בתכלית ההדרים. לשמחתה לא היה גבול, כי עז היה
חפצה לקנות עבורי אתרוג יפה ומהדר. כאשר שאלה למחירו, נקב
הסוחר במחיר גבוה מאוד – חמשים רובל! סכום זה נחשב באותם
הימים לגדול ביותר, ומאליו יובן כי לא היתה לה אפשרות להמציא
אותו במזמן. עמדה הרבנית ושאלה את עצמה כיצד תוכל לרכוש את
האתרוג. לפתע עלה בדעתה רעיון ומיד בצעה אותו. היא הלכה ולתה
את הסכום הגדול הזה וכערבון משכנה את ביתנו הגדול והיפה.
בשמחה של מצוה קנתה את האתרוג, ואכן זכינו באותה שנה לקיים
מצוות ארבעת מינים בהדר רב. כאשר הגיע זמן פרעון החוב, לא היה
בידינו לפרע, ובלית ברירה נאלצנו למכור את ביתנו. בתמורה שקבלנו,
שלמנו את המטל עלינו וקנינו לעצמנו דירה קטנה. הכל נעשה כמובן
בהסכמתי. ואם ברצונכם לדעת כיצד קבלה עליה הרבנית את "גזרת
הגלות" מהבית המרוח והיפה לבית הקטן, אצין את העבדה הבאה:
הדרך מבייתנו החדש לביהכ"ס המקומי עברה ליד הבית הקודם.
לרבנית היה מנהג קבוע ללכת מדי יום לביהכ"ל, ונמצא שפעמים
בכל יום היתה חולפת על יד הבית ההוא. בכל פעם שהיתה עוברת
שם, היתה נעצרת לכמה רגעים, ונושאת בפיה דברי שבח והודיה
להשי"ת על ש זכה אותה בתבונה ובאמץ לעמוד בנסיון גדול של
מכירת הבית לצורך מצוה. א"כ תבין מדוע אין באפשרותנו לעזב את
מגורי. אם אעזב תחסר לרבנית אותה נחת רוח ושמחה שהיא שואבת
מההודיה להשי"ת פעמים ביום על שזכתה למצוה גדולה זו" ("אור
דניאל").

בברכת שבת שלום מערכת לב ארי

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מעשה שהיה...

הילולא דצדיקייא

הילולת כ"ק מרן

רבי אברהם

אביש

מליסא

זצ"ל זיע"א

(יא' תשרי תקכ"ט)

הגאון הרב אברהם אביש (אבוש) מליסא ומפרנקפורט זצ"ל - נולד בשנת ה'ת"נ לערך במזריטש (ליטא) לאביו: ר' צבי הירש (שמש פאב בית דין אלתשטדט ומזריטש). בצעירותו לא נודע כבעל כשרון יוצא דופן, אולם הרבה בתחנון ויתפלה, ונפתחו לו שערי תורה ומאז לא פסק מלשפץ דברי תורה. התפרסם כאיש מופת וקדוש עליון. כהן כרב והרביץ תורה בקהלות שונות: וין, ווישניץ, לוקאפי, יאנוב דליטא, מעזריטש, רוצנוועל, קארוב. לאחר פטירת אחיו, ר' מרדכי, נקרא לכהן ברבנות בעיר ליסא שבפולין ושם שמש אב"ד בליסא. בשנת ה'תק"י"ט לאחר פטירת הגאון ר' יעקב יהושע פלק (בעל ה'פני יהושע') התבקש לבוא לפרנקפורט ושמש כראש בית הדין שם עד פטירתו. גאון בנגלה ובנסתר. עונתו מפלא. עשה צדקה וגמל חסד עם כל הבאים אליו, בחסידות ובענוה לא הניח כמותו, ורפא בס"ד נפשות רבות חנם אין כסף. עשה צדקות רבות בישראל ופזרן תמידיו כסדרו לעניים ואביונים, לרחוקים וקרובים. ביתו היה פתוח לרוחה. הפריש חמש ממעותיו לצדקה, ופדה כל יום קדם סעדתו, את שוי הסעודה והיה נותן את המעות לעניים, אכל בצמצום רק לצורך קיום הגוף. נגלה אליו אליהו זכר לטוב. בעל רוח-הקדש. העביר על מדותיו מפנים משורת הדין. רבנו נלב"ע ב-י"א תשרי ה'תקכ"ט. רבנו נטמן למחרת ביום ששי בפרנקפורט. רבנו חי ופעל כ-79 שנים על כסאו ישב הגאון ר' פנחס הורביץ (בעל 'ההפלאה'). ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!.

מאכיל הבהמות? ספור על מרן הרב אברהם אביש

(אבוש) מליסא זצ"ל זיע"א. (מלוקט בשינוי לשון קלים מתוך 'פניני

הצדיקים')

בכפר סמוך לעיר קאריב, התגורר יהודי בשם ר' אביש שעסק למחייתו בהפקת שמן מעצים. איש לא ידע כי מאחורי חזותו של יהודי פשוט מסתתר גאון ומקבל שיצק מים על ידי הגאון בעל ה'סמיכת חכמים'. פעם נקלע הרב מקאריב לכפר עם בני לויתו וכששמע, שגר שם יהודי, נכנס לביתו. שאל את בעלת הבית: "היכן בעלך?". והיא השיבה: "מאכיל את הבהמות". אותו הלילה היה קר מאוד, והרב לא הבין, מי מאכיל את הבהמותיו? זמן רב בכפור כזה. בסוף יצא החוצה ושמע מבית סמוך קול שני אנשים מתנצחים בלמוד. קרב לחלון וראה את רבי אביש לבדו! הבין שאלהיו הנביא מצוי אצלו... רבנו הצטער, שהתגלה, אך הרב הבטיח שלא יגלה דבר. לאחר שנים נפטר רבה של קארוב וטרם פטירתו צוה לקחת לרב את רבי אביש מהכפר. באו לרבינו ושאלו אותו אם ירצה להיות רב. שאל אותם: "מה זה רב?". השיבו: "מורה בשאלות תערובת בשר וחלב, טרפות, טמאה". פנה לאשתו ואמר: "שמעת? הם אומרים, שאסור לערב בשר וחלב". האנשים נחרדו ושבנו לעירם בפחי נפש. רבני העיר הסיקו, כי בודאי רבנו מן הנסתרים ובקשו לקבלו לרב למרות הכל, אולם הצדיק סרב. יום אחד כשהגיע למכר שמן בשוק, ארבו לו והושיבוהו בלח על כס הרבנות. בחלוף הזמן נוכחו, כי הרב מחבב מאוד מצוות כמו ברית מילה וסנדקאות ואף הבחינו בגלוי רוח הקדש המתרחשים במחצתו. אז גזרו עליו להסיר את המסוה מעל פניו וגאונותו נודעה ברבים. רבנו התפרסם כאיש קדוש ונורא ואמר עליו הבעש"ט הקדוש, שהנו בעל רוח הקדש ובקי במתיבתא דרקינא! אחר רבנותו בקאריב, כהן בראש קהלות רבות שהאחרונה בהן פרנקפורט דמיין, על שמה נחרט: 'רבי אביש'ל פרנקפורטר'.

כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחַף יִפְרֹשׁ כְּנָפָיו יִקְחֵהוּ יִשְׁאַהוּ
עַל אֲבֵרָתוֹ (לב, יא)

הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּאָן זצ"ל, רִבֵּה שֶׁל שְׁפָרָאן וְרֹאשׁ יְשִׁיבָתָה,

פֶּתַח בְּמִשְׁלָל: מַעֲשֵׂה בְּאַחַד מִמִּשְׁרְתֵי הָאֲרָמוֹן שֶׁנִּצְטוּה לְמַרְק אֶת כְּתוּרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּלְנִקּוֹת
מִכָּל שְׂמֵץ אֲבֵק, הַעֲלֹל לַעֲמֵעַם זָהְרוּ. נִקְה בְּשִׁקְדָּנוֹת אֶת כְּתוּר הַזָּהָב הַמְּגֻלָּף, מִשְׂבָּץ אֲבָנֵי
הַחֹן, וְהַתְּפַעַל מִיַּפְעָתוֹ וּבִרְקוֹ. יָדַע כִּי כָּל אֶבֶן בְּכֶתֶר מִשְׁלֶמֶת הִיא, וְאִין עֶרֶךְ לִיקְרָתָהּ. פָּחוּ
עָלָיו יִצְרוּ, עָקַר אֶבֶן אַחַת מִתּוֹשֶׁבֶתָהּ וְטִמְנָהּ בְּכִיסוֹ. סִיָּם הַמִּשְׁרֵת, הֵנִיחַ אֶת הַכְּתֹר עַל כָּר
הַקְּטִיפָה וַיֵּצֵא. וְלֹא יָדַע שֶׁהַמֶּלֶךְ עוֹמֵד בַּחֲלוֹן, מִשְׁקִיף עַל מַעֲשָׂיו. פָּנָה הַמֶּלֶךְ לְטָרְקִלִין, נִכְנַס
הַמֶּלֶךְ, חִבֵּשׁ אֶת הַכְּתֹר, וְתוֹשֶׁבֶת הָאֶבֶן הַעֲקוּרָה הִתְנוֹסְסָה בְּמִרְכָּזוֹ בְּכָל כְּעוּרָה. יָשָׁב עַל כֶּסֶּ
מַלְכוּתוֹ וְשָׁלַח לְקָרָא לְשֵׁר הַחֲצָר, הַמִּמְנָה עַל הַמִּשְׁרָתִים. מִשְׁרֵת פְּלוּנִי נִקְה אֶת כְּתָרִי, מִרְקוֹ
וְהַבְּרִיקוֹ הוֹפִיעַ הַשֵּׁר רָאָה אֶת הַכְּתֹר הַפְּגוּם, וְנִחְרַד. אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁבַע רָצוֹן אֲנִי מֵעֲבוּדָתוֹ
, אָמַר לוֹ זֹאת. שָׁלַח אוֹתוֹ לִכְאֹן, לְנִקּוֹת אֶת נִבְרָשׁוֹת הַטָּרְקִלִין". עָשָׂה כַּמְצוּה עָלָיו, סָח
לְמִשְׁרֵת הַמִּפְתָּע שֶׁהַמֶּלֶךְ מוֹקִיר אֶת עֲבוּדָתוֹ בְּמִרוּק הַכְּתֹר, וּבִחָר בּוֹ לְנִקּוּי הַטָּרְקִלִין בְּעוֹדוֹ
יוֹשֵׁב בּוֹ עַל כֶּסֶּ הַמַּלְכוּת – הִיתְכַּן כְּבוֹד גָּדוֹל מִזֶּה לְמִשְׁרֵת הַמֶּלֶךְ! שְׁמַע הַמִּשְׁרֵת, שְׁמַח –
וְחֶשֶׁשׁ. שְׁמַח, עַל קוֹרֵת רוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתוֹ וְעַל שֶׁנִּשְׂאָ חוֹן בְּעֵינָיו. וְחֶשֶׁשׁ, שְׂמָא הַתְּגַלְתָּהּ
הַגְּנֵבָה. שְׂמָא נָפַל עָלָיו חֶשֶׁד, וְאִין זֹ אֵלֶּא מַלְכָּדָת. בְּנִקְיָפוֹת לֵב עָלָה לְטָרְקִלִין וְהַמֶּלֶךְ הָאִיר
אֵלָיו פָּנָיו, הִתְעַנֵּן בְּשִׁלּוּמוֹ, וְהַתּוֹשֶׁבֶת הַחֲלוּלָה בְּכֶתֶר נִבְטָה אֵלָיו כַּמְאַשִּׁימָה. הוֹדָה לוֹ הַמֶּלֶךְ
עַל שִׁקְיָדָתוֹ בְּנִקּוּי הַכְּתֹר, וְסִפֵּר כִּי עָקַב אַחֲרָיו מִן הַחֲלוֹן וְרָאָה כִּיצַד נִקְה כָּל סֶדֶק וְהַבְּרִיק
בְּמִרְץ. שׁוֹקֵל הוּא לְהַעֲלוֹתוֹ בְּדֶרֶגָה וּלְהַעֲלוֹת שְׁכָרוֹ. נִרְעַשׁ הַמִּשְׁרֵת: אִם רָאָה הַמֶּלֶךְ – הוֹן רָאָה
הַכֵּל, וְהֵנָּה מַעֲלִים הוּא עֵינָיו מִמַּעֲיִלָתוֹ וְרֹאָה בְּטוֹבָתוֹ וּבִקְדוּמוֹ. אִידָּה יִגְמַל רָעָה תַּחַת טוֹבָה,
אִידָּה יוֹכֵל לְרֹאוֹת אֶת כְּתֹר הַמֶּלֶךְ פְּגוּם, וְהָאֶבֶן הַיִּקְרָה חוֹרֶכֶת אֶת כִּיסוֹ! פָּרַץ בְּבִכִּי תִמְרוּרִים
וְהַתּוֹדָה עַל חֲטָאוֹ: אֲכֹן, הַמֶּלֶךְ מְטִיב עִמּוֹ כָּל כֶּךְ – וְהוּא פֶּשַׁע וּמַעַל בְּאַמּוֹנוֹ, עָקַר אֶבֶן
מִכְּתָרוֹ... וְהַמֶּלֶךְ מְרַגֵּיעוֹ: "יָדַעְתִּי, בְּנִי, יָדַעְתִּי – אִידָּה יָדַעְתִּי גַם כִּי לֹא בִּמְעַל עָשִׂיתָ זֹאת.
מִשְׁרֵת נֶאֱמַן אֶתָּה אֵלֶּא שֶׁפָּחוּ עָלֶיךָ יִצְרָךְ, וְסִלִּיחִתִּי נִתּוּנָה לָךְ". "אֲבָל הַמִּשְׁרֵת לֹא הִסְתַּפֵּק
בְּסִלִּיחָהּ וּבִמְחִלָּהּ. אִידָּה יוֹכֵל לְהִיּוֹת שָׁלוֹ, כַּאֲשֶׁר כְּתוּר הַמֶּלֶךְ חִסֵּר וּפְגוּם, וְהָאֶבֶן אֵינָהּ
בְּתוֹשֶׁבֶתָהּ! נִעְנָה הַמֶּלֶךְ וְאָמַר: "עָלָה נָא עַל מַעֲלוֹת הַכֶּסֶּא, וְקִבַּע אֶת הָאֶבֶן בְּמִקְוָמָה!" עָלָה
הַמִּשְׁרֵת בְּמַעֲלוֹת, וְהַמֶּלֶךְ הִרְפִּין אֶת רֹאשׁוֹ וְקִרַּב אֶת כְּתָרוֹ, וְהַמִּשְׁרֵת קִבַּע בּוֹ אֶת הָאֶבֶן
וְהַשְּׁלִים אֶת כְּתֹר הַמַּלְכוּת!

וְהַנְּמִשָּׁל: הָאֲדָם, מִשְׁרֵת הַמֶּלֶךְ הוּא. כָּל יַעוּדוֹ, לְשִׁרֵת אֶת מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. וְאֲכֹן, מִמֶּרְק הוּא אֶת כְּתֹר הַמֶּלֶךְ, אֲפֵלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מַלְאִים מִצְוֹת כְּרָמוֹן, אִידָּה מִפְּעַם
לְפַעַם פּוֹחֵז עֲלֵיהֶם יִצְרָם, וְהֵם עוֹבְרִים עֲבָרָה. עוֹקְרִים מִן הַכְּתֹר אֶבֶן יִקְרָה. וּבְכָל יוֹם וְיוֹם
בֵּת קוֹל יוֹצֵאת וְקוֹרֵאת: "עַד מַתִּי פְתִים תֵּאָהֱבוּ פְתִי (מִשְׁלִי א, כב), שׁוּבוּ בְּנִים שׁוֹבְבִים
אֲרָפָה מִשׁוֹבְתֵיכֶם" (יִרְמְיָהוּ ג, כב), הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ קוֹרָא לְבָנָיו אֲהוּבָיו לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וּמִכָּח
בֵּת קוֹל זֶה מִתְּעוֹרְרִים הִרְהוּרִי תִשׁוּבָה בְּלִבָּבוֹת. אֲבָל הָאֲדָם בּוֹכָה וּמִתְמַרְמֵר: אִידָּה אֶעֱשֶׂה
תִּשׁוּבָה כְּרָאוּי, וְעַדִּין חִסֵּר כְּתֹר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמִּרְגְּלִית הַיִּקְרָה שֶׁאֲבִדְתִּי בְּחֲטָאִי! וְאִזּוֹ, כִּבְיָכוֹל,
מִגְבִּיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַחוּטָא וּמִנִּשְׂאוֹ לְמַדְרָגָה שֶׁאֲפֵלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינָם עוֹמְדִים
בָּהּ, וְזִדּוֹנוֹת נִהַפְכוֹת לוֹ כְּזָכוּיוֹת, כְּדִי שֶׁכְּתֹר הַמֶּלֶךְ יִשְׁלַם וְיִזְהִיר כִּבְתַּחֲלָה. וְזֶהוּ שְׁנֵאמַר:
"כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחַף", אִם הָאֲדָם מְרַגֵּשׁ שְׁעוּלִים בּוֹ הִרְהוּרִי תִשׁוּבָה – יָדַע
נֶאֱמָנָה שֶׁהֵם מִכּוּחוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ הַקּוֹרָא לוֹ וּמַעוֹרְרוֹ לָשׁוּב אֵלָיו בְּרַחֲמִים רַבִּים. אִידָּה אִם
הָאֲדָם מִצָּר וּמִתְמַרְמֵר, אִידָּה יוֹכֵל לָשׁוּב וּפְגָמוֹ כִּה רַב וְעֲצוּם, הֵנָּה: "יִפְרֹשׁ כְּנָפָיו יִקְחֵהוּ",
יָדַע שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ מַעֲלָהוּ לְדֶרֶגָה גְּבוּהָה וְנִשְׁגָּבָה, "יִשְׁאַהוּ עַל אֲבֵרָתוֹ" – וּפִרֹשׁ בְּזֶהֱר
הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַפְּנוּה לְאַבְרָהָה וּכְנָפִיָּה שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה כִּבְיָכוֹל. שְׁעוּזָרוֹ לְתַקֵּן כָּל מָה שֶׁפָּגַם
('מַעֲיֵן הַשְּׁבוּעַ')

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"ר ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.